

DOSSIER
DE PREMSA

La Biennale di Venezia

58. Esposizione
Internazionale
d'Arte

Eventi Collaterali

~~TO
LOSE
YOUR
HEAD
(IDOLS)~~

CATALONIA
IN VENICE

CATALONIA IN VENICE— TO LOSE YOUR HEAD (IDOLS)

EVENTO COLLATERALE
DELLA 58. ESPOSIZIONE
INTERNAZIONALE D'ARTE
LA BIENNALE DI VENEZIA.

UN PROJECTE DE L'INSTITUT
RAMON LLULL COMISSARIAT
PER PEDRO AZARA:
MARCEL BORRÀS, ALBERT
GARCÍA-ALZÓRRIZ AMB LA
COL·LABORACIÓ DE DAVID
BESTUÉ, LÚA CODERCH,
LOLA LASURT, DANIELA ORTIZ,
PEREJAUME I FRANCESC
TORRES.

L'Institut Ramon Llull presenta *Catalonia in Venice—To Lose Your Head (Idols)*, una exposició comisariada per Pedro Azara, als Eventi Collateralli de la 58ena edició de la Biennial d'Art de Venècia, que té lloc de l'11 de maig al 24 de novembre. El projecte és una reflexió, des de la teoria de l'art i l'estètica, sobre la particular i intensa relació de l'ésser humà amb les estàtues.

En el projecte, situat als Cantieri Navali de l'illa de San Pietro de Venècia, participa l'artista Marcel Borràs i diversos creadors col·laboren en un llibre d'artista.

A més, s'exposen exemples escultòrics que il·lustren i contextualitzen el fenomen de l'adoració i destrucció de les estàtues a Catalunya i arreu del món. L'espai expositiu, dissenyat per l'arquitecte Tiziano Schürch, evoca l'ambient d'un magatzem d'estàtues derruïdes.

LA TESI

El títol del projecte *Catalonia in Venice—To Lose Your Head (Idols)* explica ja -amb el doble sentit que té l'expressió de "perdre el cap" en llengües llatines com el català, el castellà o l'italià- part del tema que plana sobre tota l'exposició. Al llarg de la història, quan ha caigut un sistema polític o religiós, quan hi ha hagut conquestes i destruccions de l'enemic en els conflictes bèl·lics, és habitual que els exèrcits o el poble destrueixin les estàtues que simbolitzen o personifiquen el règim enderrocat. Tots tenim a la memòria imatges d'estàtues caient literalment dels seus pedestals, destruïdes a cops de martell o dinamitades durant revolucions, cops d'estat i invasions.

A més, sovint aquestes estàtues són decapitades, perden el seu cap. En la seva eufòria i desig de canvi i també amb la intenció d'humiliar l'enemic o el règim que es vol substituir, els destructors també perden el cap. Igualment, també succeeix el mateix, però a l'inrevés, quan adorem apassionadament una estàtua o un monument que representa a un personatge històric o un déu, tant com si l'objecte fos el mateix subjecte de l'adoració. La iconoclàstia i la iconodulia són tan actuals i estan tan vives com en les cultures mil·lenàries. *Catalonia in Venice—To Lose Your Head (Idols)* és una exposició que documenta la complexa vida de les estàtues, que alguns artistes, avui en dia recreen i sobre les què reflexionen.

En paraules del comissari Pedro Azara, "la destrucció i adoració d'imatges és un fenomen universal" i

sovint és molt difícil "mantenir el cap fred" perquè és molt possible que "la imatge sigui capaç d'imposar-se sobre nosaltres i davant d'això la primera reacció és que perdem el cap". És com si les estàtues tinguessin vida pròpia, al marge de l'objecte més o menys artístic. "Les estàtues són cossos artificials. Com éssers estranys aixequen passions, desitjos i pors. Les estàtues ens dominen. Ens exposen al que no sempre volem veure. Se les implora o se les decapita. Desesperats davant el seu desdeny, o agraïts davant un inesperat desvetllament, reaccionem, donant les gràcies o un cop de gràcia", afegeix el comissari de l'exposició.

En canvi, la teoria de l'art occidental, hereva de la Il·lustració, manté una reflexió molt més freda sobre les imatges. A partir del segle XVIII, i amb les noves teories sobre estètica i art, com les de Immanuel Kant, l'objecte artístic es comença a veure com una creació humana capaç de comunicar sensiblement un missatge o una idea i no respon a cap desig, ni ha de satisfer cap necessitat. Amb la teoria kantiana, l'obra d'art perd el seu caràcter sagrat i l'espectador ha de ser capaç de mantenir la distància cap a l'art. "Per Kant, si tens ganes de tocar l'obra d'art, és fetitxisme. Ell nega les reaccions espontànies i primàries que susciten les obres d'art", diu Pedro Azara. En canvi, l'art més antic occidental i d'algunes cultures actuals no occidentals "pertany al món de la màgia i són peces que mai van ser concebudes per ser contemplades per ulls humans, només els déus i avantpassats, els ésser invisibles, tenien accés a aquelles i podien mirar-les". El que el projecte vol explorar és el fet, que malgrat la concepció de l'objecte d'art del segle XVIII que s'ha mantingut fins a l'actualitat, l'ésser humà no ha perdut en cap moment aquesta connexió "màgica" amb les imatges i continua adorant-les i destruint-les, amb el mateix esperit que a l'Antiguitat. Quan les malmet, les sotmet a danys molt semblants als que s'infligeix a les persones: mutilaci-

ons, decapitacions (molt sovint), llançaments de líquids corrosius, d'oli bullint, ceguesa (amb pintura llençada als ulls, sovint de color vermell per simbolitzar la sang), etc. "Les estàtues són éssers vius: ens semblen vius. Són testimonis adorats o molestos", diu Azara.

El projecte documenta i exposa diverses modalitats d'adoració i destrucció de les estàtues, amb exemples que corresponen a la realitat catalana. "Una comunitat com Catalunya, amb les seves muntanyes sagrades i el seus mites identitaris, no escapa a aquestes reaccions humanes davant la presència d'imatges", afirma Pedro Azara.

En un moment de la història en el qual l'ésser humà viu absolutament immers en un món d'imatges de tot tipus, la idea que proposa el projecte pretén ser també una reflexió sobre la mateixa condició humana des del punt de vista de teoria de l'art, però també amb connotacions antropològiques, sociològiques i psicològiques. La presentació expositiva, a més, apel·la directament l'espectador perquè es confronti directament a aquest fenomen.

L'ADORACIÓ d'imatges és un sentiment antic i a la vegada complex i ambigu. Plató ja distingia entre icones (imatges que fan veure ens i éssers sobrenaturals, sense confondre's amb aquests) i idols (imatges considerades com ens sobrenaturals) que donaven lloc a dues actituds diferents: la veneració i l'adoració "idolàtrica". En les estàtues religioses, la frontera entre veneració i adoració és tan indefinida, però, que és difícil saber si es prega davant l'estàtua o directament a l'efígie divinitzada, com passa actualment amb els passos de Setmana Santa o amb les Mare-déus. En altres casos, les escultures no representen directament o fidelment al personatge o divinitat venerat però això no és cap problema. Francesc Carulla, autor del monument *El xut* en homenatge a Johan Cruyff al Camp Nou, diu: "La figura no està inspirada en Johan, però importa poc, perquè Johan és a tot arreu".

TACAR, INTERVENIR I

DESFIGURAR són maneres habituals per negar la vida d'una imatge. El rostre sol ser la part més afectada. Tirar pintura, gairebé sempre vermella sang; extreure i ratllar els ulls per evitar que una estàtua es "desperti", com passava al Pròxim Orient antic, o per neutralitzar-la. La pintura desfigura el rostre i evita que l'estàtua ens miri.

L'ANUL·LACIÓ de l'estàtua suposa la seva retirada definitiva de l'espai públic, la seva ocultació per raons no estètiques sinó polítiques. L'estàtua és vista com un ésser viu dominant que s'ha de segrestar o empresonar. Un exemple és la recent retirada del *Monument d'Antonio López*, de Frederic Marés, d'una plaça de Barcelona, per la condició d'esclavista del personatge.

LA DESTRUCCIÓ violenta i amb acarnissament de les estàtues és també una pràctica comú des de sempre. En l'antiguitat, les estàtues que no responien a les peticions dels humans eren assotades, enderroca-des o destruïdes. L'acarnissament

en la mutilació i en la decapitació respon a la consideració que l'estàtua és un ésser viu. Si se la destrueix, doncs, s'anul·la el seu poder i influència sobre nosaltres. Els atemptats contra monuments són freqüents: el *Monument als Caiguts* a Barcelona, de Josep Clarà, que va patir nombrosos atemptats al llarg de la història; o el cas més mediàtic dels últims anys, la mutilació i pintades dels fragments del *Monument Eqüestre a Francisco Franco*, de Josep Viladomat, durant una exposició a l'exterior del Centre Cultural Born de Barcelona, una escultura que ja s'havia pintat i decapitat anteriorment.

EL PROJECTE EXPOSITIU

Catalonia In Venice—To Lose Your Head (Idols) consta de quatre pilars:

1

LA PERFORMANCE

ELLA SE APROPIA EN PRESENTE, de Marcel Borràs, en la qual un grup d'una vintena de persones assisteix a una visita guiada pels carrers de l'illa de San Pietro di Castello amb cinc parades on l'espectador s'enfronta amb algunes de les imatges que componen el corpus escultòric i teòric de l'exposició. L'actriu Marta Aguilar interpretarà algunes d'aquestes escultures. Durant la visita el comissari Pedro Azara i l'artista Marcel Borràs contextualitzaran cadascuna de les peces recreades.

Aquestes escultures seran: *Monument a Lluís Companys*, de Francisco López, de Barcelona; *El xut*, de Francesc Carulla (dedicat a Johan Cruyff, al Camp Nou); el *Monument als Caiguts* d'Adolf Florensa, Joaquim Florensa i Josep Clarà (que va ser retirat de la Diagonal de Barcelona); el *Monument eqüestre a Francisco Franco*, de Josep Viladomat, retirat de l'exterior del Castell de Montjuïc, decapitat i objecte de diversos vandalismes durant l'exposició *Franco, Victòria, República: Impunitat i espai urbà*, al Born de Barcelona; i el *Monument a Jordi Pujol*, de Xavier Martos, retirat de Premià de Dalt.

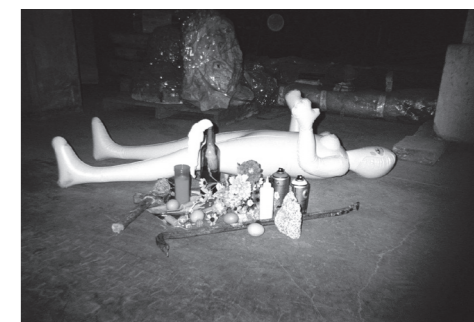
El visitant és convidat a recrear actes d'adoració i destrucció de les peces en el cos de l'actriu, amb materials (ous, pintures, piruletes, banderes, espelmes, esprais de pintura, rams de flors...) que haurà adquirit en una màquina expenedo-

ra d'objectes per adorar o destruir estàtues, l'escultura interactiva *E.Y.M. (una refotuda màquina expenedora)*, present a l'exposició.

L'exhibició d'aquesta escultura interactiva es complementarà amb un seguit de fotografies que reflexionen entorn a la idea de l'apropiació que l'actriu/quietista fa de les escultures.

Les visites, que s'inicien a la màquina expenedora, tindran lloc durant els tres dies de vernissage de la Biennale –els dies 8, 9 i 10 de maig–.

Cal inscriure's a la performance enviant un correu a idols@lull.cat

2
L'AUDIOVISUAL ULLS / ULLS / ULLS / ULLS / ULLS, d'Albert García-Alzórriz, de mitja hora de durada. Rodat, en part, al dipòsit d'estàtues de Via Favència de Barcelona. En el guió hi col·labora el poeta Gabriel Ventura.

En un arxiu es conserven fragments d'estàtues derrocades. Al costat de cada fragment hi ha dipositada la pedra que, en ser llançada, l'ha originat. El vídeo explora, mitjançant el llenguatge audiovisual, l'ambivalència de la imatge, la matèria i la subjectivitat. "Dos càlculs simètrics, sorgits d'únic gest. Idèntics en certa manera; no se sap quin dels dos ha reclamat la destrucció", explica García-Alzórriz. És la imatge de partida per a una narració en espiral en que l'espectador assisteix una i altra vegada a la repetició d'una història explicada a través de variacions.

Els quatre capítols en que s'estructura l'audiovisual s'inicien sempre amb el relat del mite de Prometeu escrit per Franz Kafka. Els personatges (indiferentment subjectes i objectes) estan units per la rutina de l'arxiu: arxivistes, fotografies, estàtues, pedres, ventiladors, làmpades, fluorescents, signes de neó... formen part d'un laberint espacial i temporal que acumula totes les estàtues derrocades de la història. Un ambient dens, saturat de reflexes i ombres, on es proposa una realitat altra, suspesa de raó, tensada entre la imatge de la resistència i la resistència de la imatge.

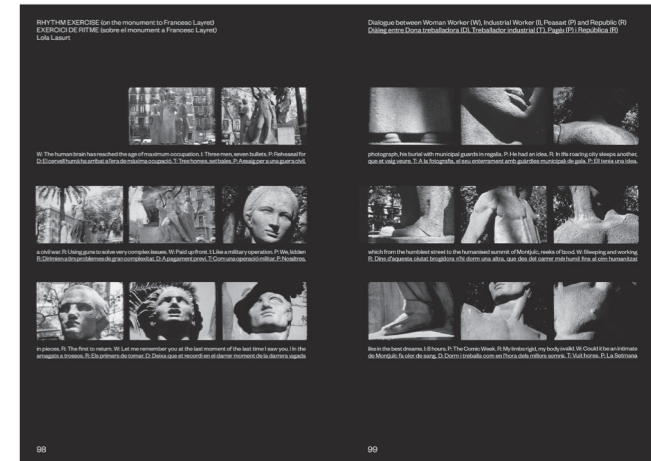
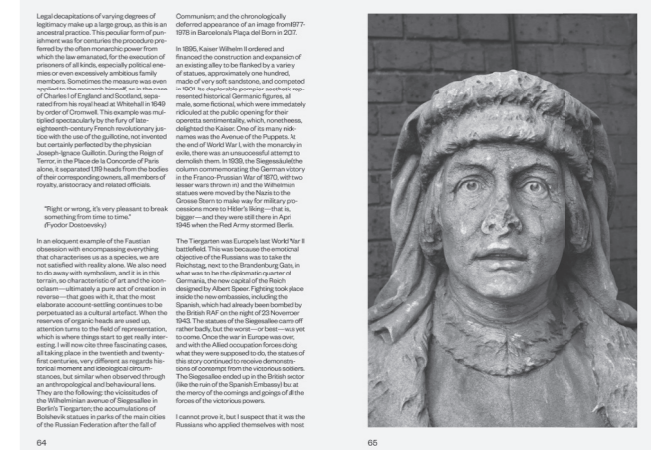
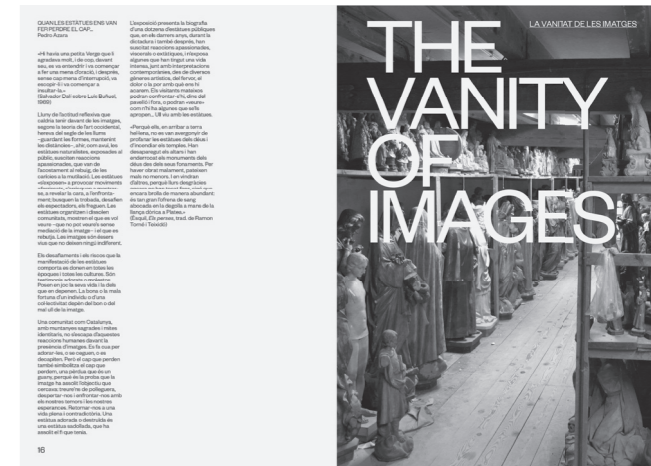
L'audiovisual és en blanc i negre, excepte l'epíleg final que és en color. El blanc i negre fon "els éssers aparentment vius i els aparentment inerts en un comú denominador cromàtic, participant de l'ambigüitat del que està viu i el que no". La narració s'explica mitjançant subtítols i el so ambient de cada escena.

3
Un LLIBRE D'ARTISTA col·lectiu, publicat per l'editorial Tenov, que inclou diverses reflexions sobre el tema de l'exposició en forma de textos i obres. Hi col·laboren els artistes David Bestué, Lúa Codersch, Lola Lasurt, Daniela Ortiz, Perejaume i Francesc Torres. Les peces i els textos que presenten en aquesta publicació complementen l'exposició i hi dialoguen, com un llarg assaig visual i textual que planteja el tema de la iconoclàstia i la iconodulia des del fer, des de l'obrar, construint un contrapunt al discurs teòric i històric de Pedro Azara, enriquint-lo i, a vegades, desbordant-lo des del món de l'art contemporani.

DAVID BESTUÉ es relaciona amb les arquitectures i les obres d'art del passat amb una certa devoció, però, tal com s'entreveu en el seu text, ho fa de manera molt natural, sense nostàlgia, des d'un present continu. A l'exposició *Rosi Amor*, que va presentar al MNCARS, l'artista mostrava peces fetes amb resina (com les que mostra al llibre) que contenien pols d'altres elements. Aquest procés li permetia que escultures històriques prenguessin noves formes.

LÚA CODERCH va crear a l'obra *La muntanya màgica* un relat versemblant sobre una de les icones arquitectòniques més venerades del segle xx: el pavelló de Barcelona de 1929. L'edifici de Mies van der Rohe revivia des de les ofrenes de fotos que li feien els turistes, o des d'una reconstrucció, versió inflable, del famós mur d'ònix. En aquesta publicació, també presenta una peça principalment textual, que qüestiona l'equiparació de tota obra d'art amb el monument i les verticalitats heroiques patriarcales, alhora que parla de la màgia i els trucs que utilitza l'artista.

El treball de LOLA LASURT presenta també una certa ambivalència entre l'adoració i la distància amb peces del passat. A *Exercici de ritme* utilitza fragments periodístics (publicats després de l'assassinat de Francesc Layret, el 1920) per posar-los en boca de les quatre figures de l'escultura que es va erigir en record del polític. La peça presentada en el llibre tanca una projecte iniciat el 2010, amb una pel·lícula que al·ludia a una història d'amor i desamor entre les figures de l'escultura, i convertia els personatges inanimats que formen el monument en subjectes desitjosos.

Al llarg de la seva carrera, FRANCESC TORRES ha treballat reiteradament amb la idea de destrucció, fascinat pels cotxes accidentats, la devastació que provoquen les guerres o les restes dels gratacels del World Trade Center. La seva obra parla de la memòria col·lectiva i busca despertar la reflexió crítica. En el llibre Francesc Torres, a partir d'una peça pròpia titulada, precisament, *Perder la cabeza*, visita algunes escultures atacades a Berlín, Sant Petersburg i Barcelona, i d'aquesta manera amplia l'abast geogràfic de l'exposició. Amb un llenguatge molt més directe,

DANIELA ORTIZ treballa des de la creença en el poder del tòtem i la convicció que la imatge és poder, ja sigui una fotografia compartida a les xarxes socials, ja siguin dispositius museístics, que no són mai neutres políticament. A la peça que presenta en el llibre pretén despertar consciències constatant que la pervivència d'una icona colonial enmig de Barcelona té vasos comunicants amb les polítiques d'estrangeria catalanes.

PEREJAUME decideix escriure sense mostrar cap imatge, per deixar-les reposar, i perquè no les necessita per explicar l'íntima relació que vincula els artistes i les obres, solemne i distesa alhora. En aquest text o en el seu darrer llibre, *Treure una marededéu a ballar*, ens parla de forma lúcida i irònica del

voler i la subjectivitat de les icones. A més, el llibre documenta els monuments catalans que visitaran Venècia, acompanyats de les intervencions que hi fan el cineasta Albert García-Alzórriz amb el poeta Gabriel Ventura, el dramaturg Marcel Borràs i l'arquitecte Tiziano Schürch.

4
Exposició de 4 MONUMENTS ORIGINALS, exemples escenogràfics d'estàtues públiques a Catalunya que en els últims anys han suscitat reaccions apassionades, sigui perquè són adorades o perquè han patit danys i retirades de l'espai públic. Aquestes obres són:

PAS DE SETMANA SANTA DEL SANT ENTERRAMENT (1942-1944), de Salvador Martorell. De fusta policromada i teles brodades, compost per set figures que representen l'enterrament de Crist. Pertany al Gremi de Marejants de Tarragona i és un dels passos més espectaculars de la processó del Sant Enterrament del Divendres Sant a la ciutat, declarada "festa tradicional d'interès nacional" per la Generalitat de Catalunya.

MONUMENT ALS CAIGUTS (1963), de Genaro Iglesias, actualment al dipòsit municipal de l'Ajuntament de Balaguer. El monument, inaugurat per Franco el 1963, és obra d'un escultor barceloní, Genaro Iglesias, que havia militat en el bàndol republicà i que es va instal·lar a Balaguer perquè la dictadura li havia imposat un exili forçós a 150 quilòmetres de casa per la seva condició de republicà. La primera versió de l'escultura, una figura masculina nua no va ser acceptada. L'encàrrec demanava un soldat amb una arma i una bandera, però l'escultor, hàbilment, va convertir l'escultura en un pagès de tors nu, una aixada, un casc i una piràmide, que és una representació indefinida d'una bandera. El 1982 l'estàtua va ser retirada per la seva vinculació amb el franquisme. Avui en dia, però, és reivindicada pel passat republicà de l'artista i podria ser restituida.

RECORD D'UN MALSON (1991), de Joan Brossa. Actualment en exposició permanent al Museu de la Història de la Immigració a Catalunya, a Sant Adrià del Besòs. La peça, un encàrrec municipal per al barri de la Mina de Sant Adrià, representa un cap decapitat sobre una safata, sobre una cadira, de l'excalde de Barcelona, José María de Porcioles, sota el mandat del qual es van cometre desastres urbanístics de tota mena. L'obra es va entregar el 1991 però va ser exposada només un dia, retirada per l'alcalde i emmagatzemada. Des d'aleshores ha viscut dues retirades més de l'espai públic, una de la biblioteca municipal, fins que el 2004 va ingressar al Museu d'Història de la Immigració.

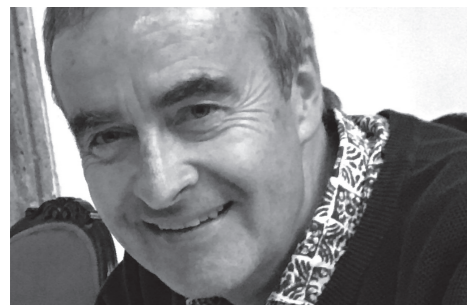
MONUMENT A LLUÍS COMPANYS (1998), de Francisco López. Des de la seva instal·lació al Passeig de Sant Joan de Barcelona el 1998, l'escultura ha estat pintat en tres ocasions, una de les quals per un col·lectiu d'artistes per considerar l'escultura inexpressiva.

En l'espai expositiu s'inclou una secció documental, en la qual a través de retalls de premsa, fotografies i vídeos de tot tipus es documenten 15 escultures més, adorades, vandalitzades i retirades a Catalunya. A més, es projecta un vídeo amb fragments d'escenes de pel·lícules de la història del cinema que il·lustren la destrucció i l'adoració de les estàtues.

PEDRO AZARA (Bois-Colombes, França, 1955) és doctor en Arquitectura (1986). Professor associat de Teoria de l'Art a l'Escola de Disseny Elisava de Barcelona (1986-87), professor associat d'Estètica a l'Escola d'Òptica de la Universitat Politècnica de Catalunya, Terrassa (1993-95) i professor titular d'Estètica a l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona (ET-SAB). També és secretari del Departament de Composició Arquitectònica (1996-1999), membre de la Junta de l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona (1994-), i de la Comissió de doctorat del Departament de Composició (2017-). Ha comissariat diverses exposicions com ara *Les cases de l'ànima* (CCCB, 1997), *L'última mirada* (Macba, 1997), *Abans del diluvi*. *Mesopotàmia, 3500-2100 aC* (CaixaForum, Barcelona, 2012), *Ciutat del miratge: Bagdad, de Wright a Venturi* (COAC, Casa Àrab, COAMI, Centre for Architecture, Society of Architects, Riwad Biennale, Barcelona, Madrid, Múrcia, Boston, Nova York i Ramallah, 2008-2012), *Mediterráneo. Del mito a la razón* (CaixaForum, Barcelona, Madrid, 2014), *From Ancient to Modern. Archaeology and Aesthetics* (ISAW, Nova York, 2015) i *Sumeria y el paradigma moderno* (Fundació Joan Miró, Barcelona, 2017-2018)

MARCEL BORRÀS (Olot, 1989) Actor, director i dramaturg. Com a actor ha treballat en teatre amb els directors Lluís Pascual, Àlex Rigola, Lluís Homar, Georges Lavaudant, Roger Bernat i Carol López entre d'altres. En cinema i televisió ha treballat sota la direcció d'Agustí Villaronga, Mar Coll o Pau Freixas, entre d'altres. Com a director teatral ha creat al costat de Nao Albet, nou peces des de l'any 2007. Els seus últims espectacles han estat *Falsetuff. La muerte de las musas*, que es va estrenar en el Teatre Nacional de Catalunya en el marc del Festival Grec 2018 o *Mammón* que es va representar en el Teatre Lliure de Barcelona i més recentment en els Teatros del Canal de Madrid. Amb Nao Albet, van rebre el premi Ojo crítico de RNE de teatre en 2016, pel risc assumit en les seves propostes i el seu compromís amb el llenguatge contemporani.

ALBERT GARCÍA-ALZÓRRIZ (Barcelona, 1992) Graduat en Belles Arts i Arquitectura. Ha estat assistent de docència al Departament de Projectes Arquitectònics de l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona (2014 - 2017), així com de l'artista Jordi Colomer en la realització del Pavelló Espanyol per a la 57a Biennial d'Art de Venècia (2017). Ha estat finalista de la segona edició del Premi Internacional a la Innovació Cultural del CCCB pel projecte col·lectiu *<3 EARTH* (Barcelona, 2017). Entre l'obra recent destaquen el projecte arquitectònic per al laboratori de creació, investigació i producció artística La Infinita de L'Hospitalet; l'escenografia per a l'obra de teatre *Here* (Sala Beckett, Barcelona/Volksbühne, Berlín; i el documental *Tras los Eucaliptos* (2018). Entre d'altres, la seva obra s'ha mostrat a l'Institut Valencià d'Art Modern, al 50è Festival de Cinema Documental Alcances i a ROVER, un projecte de Víctor Ruíz-Colomer i Joe Highton per a Manifesta 12 de Palerm.

L'Institut Ramon Llull produeix i organitza la participació de Catalunya als Eventi Collaterals de la Biennial d'Art de Venècia des de l'any 2009. L'Institut Ramon Llull és un consorci que es dedica a promoure la llengua i la cultura catalana al món.

Com cada any, per escollir el projecte *Catalonia In Venice_ To Lose Your Head (Idols)*, l'IRL va nomenar un comitè d'experts presidit per l'artista Dora García, i que va tenir com a vocals a João Fernandes, subdirector del Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía; Carles Guerra, director de la Fundació Tàpies i Cèlia del Diego, crítica d'art i directora del centre d'Art La Panera.

Aquesta serà la sisena vegada que l'IRL presenta Catalunya a la Biennial d'Art de Venècia, que tindrà lloc de l'11 de maig al 24 de novembre de 2019 i comptarà amb Ralph Rugoff com a director artístic. En l'edició anterior, l'IRL hi va presentar el projecte *La Venezia che non si vede*, de l'artista Antoni Abad i comissariat de Mery Cuesta i Roc Parés.

CRÈDITS

ORGANITZACIÓ I PRODUCCIÓ
Institut Ramon Llull

COMISSARI
Pedro Azara

ARTISTA
Marcel Borràs

VÍDEO
Albert García-Alzórriz

DOCUMENTACIÓ
Pedro Azara i Dolores Magallón
Edició de so i vídeos:
Joan Borrelli Kerman Arranz

DISSENY DE L'ESPAI
Tiziano Schürch

EQUIP DE MUNTATGE
Sotracs

TRANSPORT
Tti & IterArtis

DISSENY GRÀFIC
pfp, disseny
(Quim Pintó i Montse Fabregat)

PUBLICACIÓ
Editorial Tenov
(Llorenç Bonet i Joana Teixidor)

PRESTADORS
Agrupació d'Associacions de Setmana Santa de Tarragona
Ajuntament de Balaguer:
Museu de la Noguera
Ajuntament de Barcelona:
Museu d'Història de Barcelona (MUHBA)
Arxiu Històric de la Ciutat de Barcelona
Ajuntament de Sant Adrià del Besòs:
Museu d'Història de la Immigració de Catalunya (MHIC)
Arxiu del Port de Tarragona
Arxiu Municipal de l'Ajuntament de Tossa de Mar i col·leccionistes anònims.

WWW. TOLOSEYOURHEAD. LLULL.CAT

CATALONIA IN VENICE—
TO LOSE YOUR HEAD (IDOLS)
CALLE QUINTAVALLE,
CASTELLO 40, VENICE.
DE L'11 DE MAIG
AL 24 DE NOVEMBRE

HORARIS

De l'11 de maig al 24 de novembre
de 2019.

De 10 a 18h.

Tancat els dilluns
(excepte el 13 de maig, 2 de setembre
i 18 de novembre)

www.toloseyourhead.llull.cat

#ToLoseYourHead

#CataloniaInVenice

[Facebook.com/CataloniaInVenice](https://www.facebook.com/CataloniaInVenice)

[Instagram.com/CataloniaInVenice](https://www.instagram.com/CataloniaInVenice)

RODA DE PREMSA

Dimecres 8 de maig:

11h Roda de premsa

12h Performance

INAUGURACIÓ

Divendres 10 de maig:

18h Acte inaugural

PERFORMANCE

l'ESCLTURA INTERACTIVA

ELLA SE APROPIA EN PRESENTE

Passis oberts al públic:

8 de maig a les 17 h

9 de maig a les 12 h i a les 17 h

10 de maig a les 12 h

Cal inscriure's a idols@llull.cat

INSTITUT RAMON LLULL

Yolanda Jiménez:

yjimenez@llull.cat

+34 609 616 201

Anna Fernandez:

afernandez@llull.cat

+34 616 583 958

GABINET DE PREMSA—MAHALA

Patricia Fernández-Deu:

patricia@mahala.es

+ 34 659 46 75 45

Montse Frisach:

mfrisach@mahala.es

+34 606 322 19

